

A megyében zavartalanul érkeznek a tanévkezdés

Az anyaiskolák ismét talpra állnak?

Még néhány nap és véget ér a nyári vakáció. A megye szinte valamennyi oktatási intézményében befejeződtek a szünetes, karbantartó-felújító munkák. A Pest Megyei Tanács művelődési osztályának gazdasági csoportvezetőjéről, Lovász Mártától arra kerestük, vajlaszt, okoznak-e és ha igen, akkor hol komolyabb gondot a tatarozások?

— Ugyan még egyetlen település, egyetlen iskoláját sem kaptunk visszajelzéseket, de az intézmények vezetői szerint az idén mindenütt zavartalan lesz a tanévkezdés. A kopácsolások néhány helyen elhúzódnak, de a tanítást el lehet majd kezdeni. Ami a gondokat illeti — folytatta a gazdasági csoportvezető — több helyről jelezték már, hogy nincsenek meg a szükséges berendezési tárgyak, székek, padok, asztalok, illetve mert nincsen rá pénz, nem tudják megvenni a kellő számú szemléltető eszközöket. A megyei tanács megpróbál segíteni. S ha már a működési feltételekről kérdezték, akkor el kell mondanom, hogy a legutóbbi áremelések következményeként van néhány olyan

Képünkön a bezárt csemőji általános iskola nem éppen jó állapotú épülete. A gyerekeknek most csaknem egy órát kell gyalogolniuk a legközelebbi iskoláig

(Hancsovics János felvétele)

óvoda és iskola, ahol az év végén már nem tudják majd kifizetni a villany- és gázszámlákat. A bizonytalanság fokozódik, a végső megoldás még várat magára — fejezte be Lovász Márta.

Tanévkezdés előtt sok kis-

időben mind több körzetesített iskola jelzi a helyi, illetve a megyei tanács illetékes osztályának önálló működési szándékát.

Mint Dicső Eleonórának, a megyei tanács művelődési osztálya főelőadójának tájékoztatójából kiderült, ez év februárjában a tanács pályázatot írt ki új általános iskolák alapítására, illetve a körzetesítés során összevont oktatási intézmények „visszaállósítására”. A tanács pontosan tízmillió forintot tervezett ezen intézmények támogatására.

A pályázatra tíz település jelentkezett, de időközben két község visszalépett. Mikebudán, Kóspallagon, Galgagyörkön, valamint Nagymaroson és Pilisszentlászlón van ugyan általános iskola, de csak az alsó tagozaton tanulnak a gyerekek. Ezután várhatóan a felső tagozaton is megindulhat a munka — mondta Dicső Eleonóra. A támogatásra szánt összegből mintegy két és fél millió forintot kapott még egy iskola, nevezetesen Tahitótfaluban. Ott az épület olyan kicsi volt, hogy a gyerekeket két szomszédos településre: Dunabogdányba és Leányfalura kellett irányítani. A teleremóvízt már el is kezdték, sőt a munkálatok már úgy állnak, hogy szeptemberben elkezdődhet a tanítás.

Kismaroson, a kapott pénzből négy új tanterem építését kezdték meg. Addig, míg az átalakítás folyik, a közeli művelődési házban tartják az órákat. Ebben az intézményben elsőtől nyolcadik osztályig járhatnak majd a tanulók. Nem úgy Kóspallagon, ahol az idén csak az 5. és a 6. osztályosokat tudják majd elhelyezni. A tanterembővítésre még várni kell, a hetedik, nyolcadik osztályban csak egy esztendő múlva kezdődhet el a munka.

Mivel újabb igények jelentkeztek a pályázó településeken — folytatta a főelőadó — ezért a megyei tanács úgy döntött, hogy további két és fél millió forinttal segíti a rászoruló intézményeket, de ennek elosztásáról a szeptember 7-i tanácsülésen döntenek.

Dicső Eleonórától arra is választ kértünk, hogy az elmúlt esztendőben átképzésre jelentkezett orosz tanárok közül hányan sikerült az idén letennie a szükséges nyelvvizsgát. Megtudtuk, hogy eddig a megyéből összesen 35 pedagógus szerzett középfokú, illetve felsőfokú képesítést a választott nyugati nyelvekből. Ok kivétel nélkül vállalkoztak a második diploma megszerzésére, ezért jelentkeztek szakirányú egyetemre és főiskolákra. A felvételi eredményekről egyelőre még nem érkezett visszajelzés.

— Ezúton is kérjük az iskolákat és a szülőket, hogy csak olyan intézményekben javasolják, illetve kezdjék meg a nyugati nyelvek oktatását, ahol a feltételek biztosítottak, van olyan pedagógus, aki rendelkezik a szükséges, minimum középfokú nyelvvizsgával — fejezte be Dicső Eleonóra.

Molnár Ildikó

Mészáros Ottó

POSTABONTÁS

VÁRJUK LEVELEIKET, CÍMÜNK: BUDAPEST, PF.: 311-1446

Érdemes elmenni

Vadregényes környezetben, egy forrás mellett töltöttem kellemes napokat a Börzsönyben, Kóspallagon a Kulcsos-házban. Az estéket petróleumlámpa fényébe hullatott szobákba.

A 24 személyes, önálló turisztikai megközelítéssel egyeztetett volt. Kisvárosi közvetlen buszjárat indult. Aki pedig szeret kirándulni, annak kisvárosi utazás után a Kiskárolyról gyalogtúra teszi szebbé az útját.

Hol kell jelentkezni? A Pest Megyei Sportnál (Budapest, V. kerület, Steindl u. 12., telefon: 111-5488), ahol szívesen adnak felvilágosítást.

Solymosi László
Dunakeszi

Hasznos versengés

A Magyarországi Zöld Párt verőcei szervezete alig néhány hónapja alakult meg, de az önkormányzati választásokon való siker érdekében máris céludatosan tevékenykedik. A választók megnyerése érdekében olyan javaslatokat tűztek zászlajukra — Tiszta Verőceért, Tiszta vízért, Tiszta környezetért —, amelyek egyben a község felemelkedését is jelenthetik.

S hogy ezek a fiatalok — talán 50-60 helyi Zöld van — mennyire akarják, hogy Verőce községben szebb és boldogabb élet alakuljon ki, ezt tetteikkel próbálják bizonyítani. Szervezésükben és rendezésükben, pár hete nyilvános lakossági fórumot tartottak a község ivóvízellátásával és csatornázásával kapcsolatban, melyen a helyi tanács vezetésén kívül a Váci Duna Menti Regionális Vízmű Vállalat is képviseltette magát. Itt igen sok figyelemre méltó ötlet hangzott el, ezért szinte minden jelenlevő úgy ítélte meg, hogy a lakosság széleskörű bevonásával érdemes a rendezvényt megismételni.

A Zöldek következő megmozdulása, az MDF helyi szervezetével együtt, augusztus 12-én volt, amikor is a falu alatti Duna-part karbantartását és tisztítását végezték el. Az itt megjelent, úgy 30-40 fiatal szinte felbecsülhetetlen értéket adott: olyan tiszta Duna-partot varázoltak, amilyen már hosszú évek óta nem volt. Mindezekért csak a legnagyobb elismerés és dicséret illeti meg őket.

A fiatalok ezzel is példát mutatott, hogy a község érdekében minden lakosának tennie kell valamit. Meg vagyok győződve arról, hogy bizony számíthatnak ezután a választók bizalmára, a választásokban a sikerre.

Id. Verőcei Béla
Verőce

Csak azt kérem, ami jár nekem

Majd harmincöt évig — pontosabban 1956. január 28. óta — a Vác és Környéke ÁFESZ tagja voltam. Igen, voltam, mert idén áprilisban kaptam egy úrlapot, melyben kérték: nyilatkozzam, hogy továbbra is tag kívánok-e maradni, vagy sem. Ezt én nem válasszal küldtem vissza, s mellékeltem a tagsági könyvemét is, hogy a részleg összegét visszakapjam.

Nem sokkal később küldtek is pénzt, de csak 680 forintot. Nem vettem fel, mert szerintem legalább 800-1000 forintnyi járna, ha a múlt évet is hozzá-

írnák. Nos, azóta semmit sem kaptam. Július 13-án reklamáltam, hivatkozva arra, hogy nyugdíjas, beteg ember vagyok, április 16-án halt meg a feleségem, minden fillérre nagy szükségem van. Nem elég a nagy fájdalom, az igazságtalanság, még válasza sem mellékelte.

Egyes vezetőkben vagy embereken nincs egy csöppnyi lelkiismeret? Ennyi éves tagság után ilyen elbánást érdemelnek? Nem kívánok többet, csak azt, ami jár!

Molnár István
Fót

Kápolnából családi ház

Pest megye földrajzi névtárában előszavában olvasom: az elnevezés szerkesztéshez tartozik az emberi műveltséghez. De ez is: a földrajzi nevek megfelelő forrásmű hiányzik.

Nos, én 1970-től folyamatosan foglalkozom a helynevekkel. A Buda-környéki községi helynevei közül kevés az olyan szép, kedves és értékes, mint Budakeszi földrajzi nevei. Például a Schuster-árok. Évekig szájra járt, hogy 22 cipőkészítő kézműves adományból építették a hegy orman álló kápolnát. Viszont a levéltári feljegyzés világosan beszél arról, hogy a kápolnát egy Schuster nevű család építette a súlyosan beteg gyermekük felgyógyulásának örülve és hálálkodva.

A kápolna bejáratánál kezdődik az árok, innét a helynév, ami ma is használatos, pedig a kápolnát hetven évvel ezelőtt családi házzá alakították át, ismét egy beteg gyermek felgyógyulásának reményében.

Padányi Lajos
Budakeszi

Sik István
Gödöllő

Hozzászólás és vélemény

Harcolni kell, de...

Elgondolkodva olvastam a Pest Megyei Hírlap augusztus 13-i számában az Állításaim tényeken alapulnak című cikket, ami a halastavak körüli bonyodalmakról szól. Vádolja dr. Tóthné Pács Vera isaszegi tanácselnököt, amiért teltek és tavak eladásával manipulált.

Nem értem. Mi köze lehet a helyi tanácselnöknek a gödöllői tavakkal történő procedúrához? Azok tudtommal Gödöllőhöz tartoznak, nem is ez okoz nekem és sokunknak problémát. Mint isaszegi lakos egyenesen tiltakozom a következő megfogalmazás ellen: Ezek után a tanácselnök aszszony nem gondolhat arra, hogy a szeptember 30-i választásokon jelöltesse magát polgármesternek.

Ez a megjegyzés bizonyára a helyhatósági választások kampányhadjáratának része a tanácselnökünk ellen, így kirágva egyetlen ügyet, ítékezni valaki felett, bizony nem fair dolog. Különösen azért nem, mert az elnök asszony nagyon sokat tett Isaszeg fejlődéséért, s községünk érdekeit magas szinten képviselte. Am erről sem a helyi lapokban, sem a Pest Megyei Hírlapban nem olvastam. Sajnos vadakat kerdni sokkal könnyebb, mint a pozitívumokról is szólni, ráadásul az előbbi manapság sikk. A helyhatósági választás legyen az isaszegi emberek dolga!

Szeretném sokak nevében felsorolni — csak vázlatosan —, hogy mi minden történt Isaszegen az elmúlt öt év alatt a lakosság örömeire és megelégedésére. Elkészült a házvezeték, ennek áldását nagyon sokan élvezzük. Felépült a Tóth Árpád Úti Iskola sportpályával. Községünk

Méltó helyére került

A gödöllői temető legmagasabb, legelhangyagabb sarkában állt eddig a hősi emlékmű. Végre most visszakerült eredeti helyére, s a hamarosan befejeződő parkosítás után városunk új színterévé lesz. Ez az emlékmű azok nevét őrzi, akik akaratuk ellenére kerültek a két világháború „vágóhídjaira”. Anakronisztikus volt az a kép, amit a letűnt pártállam valószínűleg meg. A szovjet hőskörmönmentális emlékműve körül mindig gondolt virággyászok, koszorúk sokasága díszelt, a magyar hősi emlékművet pedig vadvirágok, kúszó indák, óriásra nőtt csalán, gyom vette körül. Félreértés ne essék, ezért nem a Moszkvában élő Brezsnyevet, Andropovot, Csernyenkát hibáztatom, hanem a helybelleket, akik beletörtek a közömbösségbe, akik szégyelltek magyarságukat, s csak lopva vettek virágot hőseink emlékművéhez.

Itt lenne végre az ideje, hogy jogos nemzeti büszkeségünk szétrombolt alapjait megerősítve visszaállítsuk a fejekben, a szívekben a legszenvedelmesebb nemzeti érzést, a hőskörmönmentális tisztelgést. A szóban forgó emlékmű és a felújított kálvária-szoborcsoport érdekében kifejtett összefogás, áldozatos adakozás mind-mind azt bizonyítja, hogy Gödöllő szorgalmas népe megmozdult. Köszönt mindazoknak, akik a helyreállításért bármit is tettek. Most már csak az kell, hogy a virágok sohase hervadjanak el az emlékmű talapzatánál. Hiszen ők a legutóbbi adták a hazáért — életüket.

Margó

ALAPMŰVELETEK

Legutolsó ülésén a nagy-községi tanács testület megkérte arra, hogy a szerény pénzműködéséből 240 ezer forintot átcsoportosítson oktatási célra, azaz az általános iskolának. Az elnök azonban — aki a jelek szerint az önkormányzat vezetőjének posztjára is jogos reménnyel jelöltette magát — nyomatékkal fűzte a döntéshez: az oktatásban is romló feltételekkel kell számolni. Senkinek nem tűnt fel ez a megfogalmazás, vagy ha mégis, senki sem tartotta szükségesnek szóvá tenni. S ez baj. Baj, mert ha betű szerint nem is, de a lényegét tekintve ezzel a megfogalmazással és felfogással most már sorozatosan találkozik a hírlapíró, jeleként egy veszedelmes felfogásnak. E felfogás hívei szerint a szükség, a kényeszerű takarékoság azonban érint minden olyan területet, amely az önkormányzat körébe tartozik.

Ha valahol nem szabad(na) takarékoskodni, az az oktatás terepe.

Tudom, a tanácsok — és nem lesz más a helyzete az önkormányzati testületeknek sem — köztételtáncot járnak az igények sokasodása és a pénzügyi fedezetek soványodása között. Amint azt is tudni illik, korántsem csekély összegekről van szó az oktatási kiadásokról. Az egy általános iskolai tanulóra jutó költségvetési kiadás összege most már havi kétezer forint — érzékeltetésül: a felsőfokú oktatásban ennek az ötszöröse —, s mert a megyében, az ország hasonló közigazgatási területei között a legnagyobb a tanulólétszám, minden kicsiny lépésnek forintmilliókban mérhető a következménye. Ha csak havi egy forinttal (!) növelnék meg a gyerekekre jutó kiadásokat, havonta az is 115 ezer forint lenne megyei összesítésben, azaz évi 1 380 000 forint. Az egy forintot persze szóba sem szabad hozni a mai inflációs mutatószám ismeretében, hiszen a pontosságnál is kevesebb... S pontosan itt van a buktatók közül a legveszedelmesebb. A látszatra meredek emelkedő oktatási kiadások ugyanis a helyi tanács testületekben azt a hitet keltették — és keltetik majd az önkormány-

zati testületekben is —, hogy lényegében a dolgok rendben vannak. Több a pénz, tehát több jut... Nem jut több! A pénzromlás mértékét sem fedezték a megnagyobbodott összegek, azaz az iskolákban már egy ideje nagyon is rákényszerültek a takarékoságra.

Van azonban egy határ, ahol azt kell mondani: ha továbbra is romlanak a feltételek, akkor a minimális funkcióknak sem tud megfelelni az alapfokú oktatás szervezete. Erzsébet szerint a megye sok településén elérkeztek ehhez a határhoz. Nem csupán (például) zenei tagozatok megszüntetése, a fogyatékos gyermekek osztályaira jutó többletpénzek zsugorodása figyelmeztet erre, hanem a szakos képesítések egy részének pályaelhagyása éppúgy, mint az épületek növekvő hányadának aggasztó állapota. Az iskolák egy részében az idén a nyári „felújítás-karbantartás” már csak festésből állt...

Lassan, nagyon lassan hódít a felismerés: az oktatást nem szabad ráterelni az alapműveletek szigorúan korlátozott területére. Ha egy-egy településen úgy akarnak oktatni, hogy csak-így összeadnak, kivonnak, szoroznak és osztanak, akkor ott súlyos veszedelmeket gyökereztet meg az önkormányzat. A viszonylag jelentős társadalmi kiadások, a megyében pedig a nagy értékű társadalmi munka elvégzése is, az oktatásnak az volt az eddigi legfőbb baja, hogy mechanikusan ráillesztették a termelőgazdasági gazdálkodás unifortmáját. Ez pedig, ahogyan a termelőgazdaságokban, az oktatásban is, az egyik oldalon pénzpoecskolást, a másik oldalon viszont örökös szükségességet teremtett.

Talán-talán az önkormányzatokban lesz annyi bátorság, hogy szakítanak ezzel az örökséggel, az alapműveletek bukkorából kitörve új szisztémát alakítanak ki. Az új szisztéma lényege a pénzügyi függőség helyébe léptetett feladatfűggőség. Amitől persze nem lesz egyik napról a másikra több pénz, ámde kitágul a mozgáster és vele a látóhatár.